

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1833/2020
14.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 558/2019 од 14.10.2019. године, у седници већа одржаној 14.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 558/2019 од 14.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 558/2019 од 14.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 69/18 од 06.03.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиљи на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року износ од 400 евра са законском затезном каматом од 06.03.2019. године као дана пресуђења до исплате у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље преко досуђених 400 евра до тражених 3.000 евра, са припадајућом законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж рр 558/2019 од 14.10.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиље и пресуда Основног суда у Сомбору Прр 69/18 од 06.03.2019. године преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је обавезана тужена да исплати тужиљи још износ од 13.500,00 динара на име трошкова поступка на начин и под условима као у првостепеној пресуди, док је у преосталом побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима поступка првостепена пресуда потврђена, а

жалба тужиле одбијена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Предложила је да се о изјављеној ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП) прописано је да ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у поступку пред Привредним судом у Сомбору у предмету Ст 45/2010, а повреда овог права тужиле је утврђена правноснажним решењем Привредног суда у Сомбору Р4 Ст 547/18 од 19.03.2018. године. О праву тужиле на новчано обештећење и висини обештећења судови су одлучили применом чланова 22., 26. и 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року, досудивши јој новчано обештећење у износу од 400 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, док је у преосталом делу - за износ од 2.600 евра у динарској противвредности обрачунатој на исти начин, тужбени захтев одбијен као превисоко постављен. У ревизији тужила указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење. Међутим, у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је у овој парници, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.08.2018. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року од 800 евра у динарској противвредности на дан исплате, а поднеском тужиле од 24.12.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева за исплату, тако што је постављен захтев за исплату 3.000 евра у динарској противвредности.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале

вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1), и да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року у вези члана 479. став 6. ЗПП, то је Врховни касациони суд одлучио као у другом ставу изреке, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић